

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀγαθῶν καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κανονιστικοῦ βίου, ὡς ἀνάγνωσμα βέλτερον καὶ χρησιμώτερον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐφησίς. ἔρ. 35. Ἐξέτην ἔρ. 19. Τριμήνιος ἔρ. 10.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀθήναις Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κότρων καὶ Λοιπῶν Ἀμερικῶν ἀσλίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξέτην καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οὐλοδήμοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐπεικίου ἔρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' - Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1923

Ἔτος 45ον - Ἀριθ. 7

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Η Ἄννα-Μαρία

Ἐνα πρωτὸν, τὴν ἑρ. ποδὴ ἡ Ζίνα ἔκανε μάθημα Γεωγραφίας καὶ χασμουριόταν πάνω στὸ χάρτη τῆς Εὐρώπης, τῆς ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψιν μιᾶς ταπεινῆς γοναίικας, τῆς παραμάνας τῆς, ποδ κατοικοῦσας στὴ γειτονικὴ πόλη καὶ πολὺ σπάνια πῆγαινε στὸ παλάτι.

Ἡ Ζίνα πῆδῃος ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Ἄφῃος βιβλία καὶ τετραδία, ζήτησος τὸ καπέλλο τῆς, τὴ μπέρτα τῆς καὶ κατέβῃος στὸ πάροκο. Ἡ παραμάνα εἶχε πρόσωπο γλοκὸ καὶ μελιλίχῃος. Καὶ με ἀπεριγραπτὴ χαρὴ φοροῦσος τὸ ἔθνικὸ ἔνδυμα τῶν γοναίικῶν τῆς Βαλκανίας.

Ἡ Ζίνα ἔπρσος στὴν ἀγκαλιὰ τῆς διατηροῦσος πάντα ἀγάπῃ καὶ ἐθγνιμοσὴν ἡ ἀπτὴ τὴ γοναίικα.

Ἡ Ἄννα-Μαρία κοίταζε τὸ ρόδινο πρόσωπάκι καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς μικροῦσας καὶ ρώτησος:

— Ἡ μικρὴ Βασίλισσά μου εἶναι φρόνιμη καὶ χαροῦμενη;

Ἡ Ζίνα τὴν κοιτοῦσος: δὲν ἤξερα ἀν μπεροῦσος ὕ ἀπαντήσῃ ναί...

— Ἐγὼ ποδὸ ζω ἀνάμσος στὸ λαὸ, εἶπε με ἕπος σοβαρὸ ἡ παραμάνα, ἀκοῦσος νὰ λένα πολλὰ...

— Τὶ πολλὰ, Ἄννα-Μαρία;

— Λένα πὸς ἡ μικρὴ Βασίλισσα εἶναι περῃφανῃ, πεισοματάρα καὶ κάνει δ,τι τῆς ἀρέσος... Ψέμματα δὲν εἶν' ἔλ' ἀπτά;

Ἡ Ζίνα συλλογιστῃκα μιὰ σσιγῃ, ὄστερα χαμήλωσος τὸ κεφάλι καὶ εἶπε:

— Ἰσοσ δὲ εἶναι ψέμματα...

— Τὶ λέσ; Τ τε πρέκει νὰ χόνια δάκρυα ἀκατάπατα! εἶπε ἡ καλὴ γοναίικα. Σκέψου, μικρὴ Βασίλισσά μου: μπορεὶ κανεὶς νὰ κάνῃ τόσα καλά, ὄταν βροῖκεται

φηλά, σ' ἕνα θρόνο!... Πολλὰ καλά!... Τὸ κορίτσι δὲ θύμωσος. Ἐνα δάκρο ἦταν ἔσοιμο νὰ κολλῃσῃ ἀπὸ μάτρολό του.

— Θὰ προσπαθῃσος, θὰ προσπαθῃσος! Κεὶ σσιγώτερα, σσιμώνοντας τὸ πρόσωπό τῆς πρὸς τὴ καλὴ τῆς παραμάνα, φιβόρσος:

Ἐβλεπαν πὸς κάποιο ἔτροσ λίγο ἔλε.βε νὰ καταδροχόσῃ τὴ Βασίλισσα. (Σελ. 42, στ. α'.)

— Μίλησέ μου γιὰ τὴ μαμά μου, Ἄννα-Μαρία... Θαρρῶ πὸς ἀπὸ μ' ἀνακοοφίσει.

— Ναί, μικρὴ μου Βασίλισσα... Τὶ δυστοχῃμα ποδὸ δὲν ἔζησος!.. Ἦταν ἀγ-

γελος, σ' ἀγκροῦσος τόσο πολὺ! Καρμιὰ φορά, σ' ἔπαιρνε στὰ γόνανά τῆς καὶ σὲ κοιτοῦσος με λοπημένο ἔπος, σὰ νὰ φοβόταν πὸς γρήγορα θὰ σὲ ἀφρσος μοναχόλα. Μιὰ μέρα, μόλις εἶχεσ ἐσπνήσος καὶ εἶχεσ στρέφει πρὸς ἔμας τὰ μεγάλα μάτια σου, ποδ λαμπόρσος σὴν μαῦρα διαμάντια. Δὲν κρατήθῃκα νὰ μὴν πὸ:

— «Τὶ ὄμορφη ἡ μικροῦλα μακ!»

Ἡ μητέρα σου ἀκοῦμπησος τὸ χέρι τῆς στὸ κεφάλι σου καὶ ἀκοοκρίθῃκα:

— «Ναί, Ἄννα-Μαρία, ἔλπίζω πὸς θὰ γίνῃ ὄραια, μὰ προπάντων ἔλπίζω πὸς θὰ γίνει καλὴ... Ἡ καλωσὴν εἶναι ἡ ὄμορφοι τῆς φοχῃς. Καὶ ἀν, ἀργότερα, ἡ Ζινοῦλα μου δὲν τὸ καταλαδαίνῃ ἀπὸ μοναχῃ τῆς, θὰ τῆς θυμίζετς ἔσοδ ἀπτὴ τὴν εὐχῃ μου».

Ἡ Ζίνα σιέπασος τὸ πρόσωπό τῆς με τὰ χέρια τῆς. Κεὶ ἀπ' τὰ τριόδαθα τὰ μακρινὰ τῶν ἀναμνήσων τῆς ἔδλεπε μιὰ γοναίικα με ὄθγνικὰ καὶ ὄραια χαρακτηρσιστιὰ νὰ τῆς ἀνοίγῃ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς.

Ἡ καλωσὴν εἶναι ἡ ὄμορφοι τῆς φοχῃς» εἶχε πει. Ἄχ, ναί, ἡ Ζίνα ποθοῦσος θερμὰ ν' ἀκοοκτῃσῃ τὴν ὄμορφοι τῆς φοχῃς.

Τὸ ποθοῦσος. Μὰ ἦταν καὶ τὸ φυσικό τῆς;

Τὴ σσιγμὴ ἔκσιγῃ, μὲσ' ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ κῃπου, ἡ Ζίνα εἶδε ἕνα διακοονιάρῃ, τόσο κοορρσισμένο καὶ ἔλεσεινό, ὄστε ἀλοδάνθῃκα ἀπῃτα.

Ὁ κοορρσιστῃς εἶδε καὶ ἀπτὸς τὴ βασίλισσα, ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στήθος του καὶ ὄποκλήθῃκα ὄς κάτω. Τότε ἡ Ζίνα— ποῖδὸς θὰ τὸ πιστεῦσος!— ἔσοκασος τὰ γέλια!

Ἀπτά τὰ σιῶνια γέλια τῆς, ποδ τῆς εἶχαν γειννήσος τόσοσ ἀντιπάβσιστες καὶ τόσοσ ἐχθροῦσος...

Ὁ δυστοχιστῃς γέρος εἶπε:

Ἐβλεπαν καὶ ἦπιαν στὴν ὄρειὰ τῆς Βασίλισσας... (Σελ. 42, στ. γ'.)

—“Αν ή γλυκιά Μεγαλειότης σου ήξερε πόσο είμαι αξιολόγητος, ίσως θα κλάιγε άντι να γελώση μ' ένα γέρο που πεθαίνει τής-πεινας.

—Μικρή μου Βασίλισσα, φιδόρισε κι ή Άννα-Μαρία, έχεις τή δύναμη να βοηθήσης ας δέν τον δυστοχή.

—Δέν έχω πειιά τίποτα στον κόσμο. Τίποτα. Ούτε παντάρα! εφέλλισε ό γέρος.

Τής Ζίνας τότε τής ήρθε μιιά έμπνευση.

Εβγάλε το χρυσό βραχιόλι της, έκοψε ένα τριαντάφυλλο κι' έστρεπα τάδεωσε και τά δού στο φτωχό.

Εκθαμβός έκείνος έρώτησε: —Δικά μου;... Δικά μου, Μεγαλειοτάτη;

—Βαδαιότατα δικά σου. Στριβε το γρήγορα όμως, προτού μου έρθη έπιθυμία να σ' τά πάρω πίσω. Πούλησε το βραχιόλι και θά μπορέσης ν' αγοράσης πολλά καρδέλια.

Ο γέρος έβαλε το χρυσό κόσμημα στην τσέπη του. Ίστερα έφερε το τριαντάφυλλο στη μύτη του. Φαινόταν σά να κατέβαινε ε' άρωμά του ως τά έβάζη τής καρδιάς του.

—Ω, Βασίλισσά μου, φιδόρισε, είμαι δούλος σου. Αν καμμιά μέρα μπορέσω να προσφέρω καμμιά έπισησία στη Μεγαλειότητά σου, θά τó κάμω μ' όλη μου τήν καρδιά... Παιός ξέρει, καμμιά μέρα...

Αφησε άσυμπλήρωτη τή φράση του κι' άπομακρόνθησε γεμάτος μυστήριο, μιά μέτ το πρόσωπο φωτεινό από χαρά.

Η Ζίνα γόρισε στην παραμάνα τής κι' είπτε: —Τι λές, θά εχαριστήθηκε τώρα ή μαμά;

—Ούτως έκανε άλλοτε ή μητέρα τής, ή παραμάνα άκεόμπησε το χέρι τής σεις μαδρας μπουδλες τής μικροδλες και, ελιχως ν' άπαντήση στην έρώτησή τής, είπτε: —Και δπάρχει μεγαλύτερη εδχαριστήση παρά να βοηθή κάποιος τόν πλησίον του;

—Ναι, άπάντησε ή Ζίνα. Είναι ωραίο, πολύ ωραίο...

Η ώρα τής «άκροάσεως» κόντευε να τελειώση. Παραουσιόστησε ένας θαλαμηπόλος.

—Φάγω... είπτε ή παραμάνα.

Κι' άφησ' ένα φίλ στο χέρι τής βασίλισσας.

—Αντίο, φοχή μου... Χαίρομαι γιατί σήμερα άποκτησε ένα φίλο. Πάσε θά τάθελα να γίνουν τέσσερις φίλοι όλοι σοο οι δπηκοοί!

—Κι' εγώ θά τάθελα. Μιά πώς να το κατορθώσω;

—Δέν είναι πολύ δόξολο: Να ανέπτεσαι περισσότερο τά έάσανά τους

παρά τις έπιθυμίες σου. Αυτό είναι!... Η μικρή Βασίλισσα ανέβηκε στο καλάμι τής και βγήκε στο παράθυρο για να ίδη άκόμη τήν καλή γυνάϊκά.

Τήν παρακολούθησε ως που χάθηκε.

Τή στιγμή άκριβώς έκείνη είδε τόν ίπποττή Μάρσα να περνά με τó μετρημένο του βήμα.

Άρδέσας συλλογίστηκε τή στολή που φορούσε τήν ήμερα τής στέψεως.

Αυτό έφτασε για να τήν πιάσουν κάλι τά γέλια. Και τó χαρωπό προσωπάκι τής με τά λακκάκια έκανε άντίθεση με τά συφφωμένα φρύδια, τó σκληρο στόμα και τ' άκσιλητικά βλέμματα τού γέρου συμβόλου.

ΚΣΦΑΛΛΑΙΟΝ Θ'

Μιά άπαισία ιδέα

Απ' τήν άρχή τής φιλίας τής με τή Μίλλο και τήν Κάρολα, ή Ζίνα άφιέρωνε πολλά άπογέματα στη συντροφιά τους. Ήρες δλόκληρες φλοαροδσαν και για να διασκεδάσουν, έπαιουδσαν χίλια δού.

Μιά μέρα οι τρεις φίλες, άφουδ βαρέθηκαν ελα τά καιγιυδια τους, βάλθηκαν να βροδν «κάτι καινοδργιο».

Ο καιρός ήταν λαμπρός, γι' αυτό αιθανόνταν τήν άνάγκη να βροδν απ' τή «φολακή», όπως έλεγε ή Ζίνα.

Η βασιλική έθιμοτυπία δέν άπαγόρευε να κατεβοδν να παίξουν στο πάρκο. Κατέβηκαν λοιπόν κι' άρχιζαν τόν περιπάτο τους.

Στήν άρχη του άνακτορικού κήπου ήταν τó πετηνοτροφείο. Ίπήρχαν έκεί πολλά σπάνια πουλιά: φαϊνανοί άσημένιοι και χρυσοί, παραδείσιοι, παγιόνια, μικροί πράσινοι παπαγάλοι, άλλα μικρά πουλάκια σά μύγες, που έμοιαζαν πολότσμα κοσμήματα με φτερά. Πό κάτω δπήρχε ένα όρνιθοτροφείο, όπου ζουδαν ειρηνικά μερικά πουλιά λιγότερα λαμπρά με περισσότερα χήσισμα:

Κόττες, πετεινοί, πάπιες, κι' ένα σωρό ήμερωμένα περιστέρια, που τή νόκα κοιμοδύταν σ' αυτό τó πετηνοτροφείο και τήν ήμέρα πετοδσαν σά μεγάλα δέντρα τού κήπου. Πολλές φορές πήγαιναν πιό μακροά: κατέβαιναν στη δημόσια πλατεία, ή μέσσι στοδς ιδιωτικούς κήπους.

Όλα όμως άντηκαν στην ίδια ράεσα κι' είχαν ένα χρώμα σάν ανοιχτό κίτρινο μετάξι. Γι' αυτό όλοι τή ώρα τά γνώριζαν και κανείς δέν τολμούσε να βλάψη τά βασιλικά περιστέρια. Εναγορνυδσαν λοιπόν κάθε δράξο στον κήπο άνεμόχλητα.

Όσοσο οι μικροδλες σεργιανουδσαν άκόμα κάτω απ' τόν ήσκιο τών μεγάλων δένδρων με τά καταπράσινα φύλωματα.

Όσοσο οι μικροδλες σεργιανουδσαν άκόμα κάτω απ' τόν ήσκιο τών μεγάλων δένδρων με τά καταπράσινα φύλωματα.

—Δέν μποροδσαμε να κήπουμε κάμιά φάεση; είπτε ή Μίλλο, ή μεγαλύτερη απ' τις τρεις, ένα χαριτωμένο κοριτσιάκι, φηλό και τόσο ξανθό, δσε οι άλλες δού ήσαν καστύνες.

Η Κάρολα άπάντησε: —Τι φάροα μπορεί κανείς να κάμω μέσσι σ' έναν κήπο, απ' όπου άπταγορδεται ή έξοδος;

—Αν γράφαμε άστύτες έπιστολές, έπρότεινε ή Μίλλο.

—Δε στέλλονται ποτέ οι άστύτες έπιστολές, είπτε κάπως περιφρονητικά ή Ζίνα. Όστε θάταν περιτό να τις γράφομε.

Σήκωσε τά μάτια. Κοντά τής, με τή χαριτωμένη οικειότητα τών ζώνων που δέν τάχουν ποτέ καλομεταχειρήση, ήρθε και κάθησε ενν περιστέρι. Με τά καθαρά και στοργυλά μάτια του που είχαν άποχρώσει ροζοπινιές, κοιτοδσε τά κοριττicia.

—Νά μιιά ιδέα! φάναξ ή Μίλλο. Νά γράφομε άστύτα πάνω σ' χαρτάκια και να τά κρεμάσομε στο λαϊμό των περιστερών. Ίστερα θά ε' άφήσομε να πάνε στην πόλη. Οι άνθρωποι που θά τά πιάσουν, θά διαδάσουν τις έξυπνάδες μας και θά σιάσουν σά γέλια...

Η ιδέα αυτή τις έθου κάσε, τις έμαγεψε όλες. Η Ζίνα είπτε κι' έφεραν άμέσως χαρτί έπιστολών, μικροδς φακέλους, κορδελιττές κόκκινας, μελανή και πέννα.

Ίστερα κάθισαν κι' οι τρεις γύρω σ' ένα τραπέζακι τού κήπου κι' τά γέλια τους άντηχάδταν χαροδμενα κάτω απ' τά πρασινοφώρα δέντρα...

(Επειτα! συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Όλη τήν ήμέρα, ή πικπαδία, καθισμένη κοντά στο παράθυρο, για να βλέψη να βεκαονιάξω, έφαε το φάρμακα και τήν ποδιά τής Πασχαλιάς. Σε πάντε μέρες θά είχαμε Χριστοδγεννα κι' ή Πασχαλιά ήθελε καινοδργιο φάρμακα και καινοδργια ποδιά. Και ή παπαδία δέν ήθελε να χαλάση τó χατήρι τής Πασχαλιάς! Ηταν τó σερνό παιδί τής Πασχαλιάς! Ηταν τó σερνό παιδί τής, εξή χρονών, και τήν άγαπούσε στο δλα τάλα παιδιά τής: μαξι. Τό σκοτάδι τής νύχτας άρχισε γρήγορα να πλακώνη τή γή, γιατί ήταν όλοιγλη τοκνή, με ή πικπαδία βιαζότανε να τελειώση τήν ποδιά. Τό φάρμακα πλέον είχε τελειώσει. Έμεινε μόνο τó σερνό φάρμακα τής ποδιάς. Εκείνη τή στιγμή έφθασε κι' εγώ με τόν παπά στο σπίτι. Είχε προσφερθή ή καλύτερος να με φιλοενηση έκείνο τó δρόμο. Αφού έχαίρεττήρα τήν παπαδία και με έπείσε ό παπάς ποιδς είμι κι' τής είπτε: «Χα-

μηλό τόνο, για να μην άκοοσω εγώ: —«Σφάξε, πικπαδία, εκείνη τήν κόκα τή λαθουράτη που δέ γενοδ, έέρεις, για να φιλοενησομε τόν κύριον επιθεωρητά».

Όσο μουτικά όμως και άν τó είπτε ό παπάς, εγώ τó άκοοσα. Άλλα και να μην τó άκοογα, ήξερα έα πείρας τι σημαίνουν οι κροφές αυτές συνεινοήσεις. Έλαμα όμως τόν άδιάφορο, γιατί, —όμολογώ τήν άμαρτία μου, —άς ήτανε και σαρακοστή, προτιμοδσα τή λαθουράτη κόκα από τά φασόλια ή τó λάχανο.

Τότε κι' ή παπαδία έαρέμασε τó φάρμακα και τήν ποδιά στο καρφι και, χαίθεδουσε τήν Πασχαλιά, τής είπτε: Πασχαλιτσα μου, αβριο θά σοδ τελειώσω τήν ποδιά, —κι' έτοιμάστηκε να φόγη. Δέν είχε προφτάσει όμως να κατεβή στην οδλή και άκοοσαμε από μιιά γωνιά τού δωματίου κλάμματα και λογγμούς. Έεφέφαμα και οι δούδ και είδαμε εκπληκτοί τήν Πασχαλιά όρθή, γυρισμένη κατά τόν τοίχο, να κλειγή με άναφυλλητά και να έχη τó πρόσωπό τής σκεπασμένο με τά δού τής χέρια.

—Τι έχεις, Πασχαλιά μου, παιδί μου; τήν ρώτησε ό παπάς.

—Θέλω τήν ποδιά μου να τήν τελειώση άπόψε ή μύνα μουδ.

Όταν είδα κι' εγώ τά χοντρά δκροα τής Πασχαλιάς, συνήλθα από τή λαίμαργία μου και κόνοντες πώδ δέν έξέρω τίποτα, έρώτησα τάχα πώδ ήθελε ή παπαδία.

—«Επήγε να έτοιμάση ένα όρνιθι να σέ φιλέφομε», μου άπάντησε ό παπάς.

—Μπα, σέ καλό σε! εφάναξα.

Εγώ νηστεοδ αυτέ: τις μέρες. Θά φάγω δτι βρωθή. Ας έρθη γρήγορα ή καράπαπαδία, να τελειώση τήν ποδιά τού κοριτσιόδ.

Η Πασχαλιά, χωρίς να περιμένη διαταγή, έρεξε άμέσως και είπτε στη μύνα τής νίνεβή επάνω, γιατί ό μάομπας νηστεοδ και δέ θά φάγη όρνιθι.

Η παπαδία ήρθε και σέ μιισή ώρα ή τουαλέτια τής Πασχαλιάς ήταν έτοιμη. Όταν πλέον ή Πασχαλιά εφέρεσε για τελοταία πρόβα και τó φάρμακα και τήν ποδιά και γόρισε πότε έκπρος και πότε πίσω, και ή παπαδία πότε έστρωσε τó φάρμακα με τήν παλάμη τής, πότε τó τραβοδσε προς τά κάτω, για να σερώση καλά, ή μικρή ήταν σδν εβδομο εδρανό. Τι να σάς πώ, πολλα ώραια πράγματα εζηλήφα ε' αυτόν τόν κόσμο σάν τó ετοχισμένο όμως και γελαστό πρόσωπο τής Πασχαλιάς, τή στιγμή που φοροδσε τά καινοδργια ροδχι, δέν εζηλήφα άλλο! Κι' ενώ άκόμη ή παπαδία παρατηροδσε και διόρθωνε τις έλλείψεις, ή Πασχαλιά έεφυγε από τά χέρια τής κι' εγι-

νε άφαντη. Δέν άκοογόταν καν στο σπίτι.

Όταν ξαναγόρισε, ήταν κάπως μελαγχολική και μάς άνηγγαίσε δτι ή άδελφή τής, παντομένη έκεί στη γειτονιά, πώδ ήγε και τής εδειξε τήν τουαλέτια τής, τής είπτε δτι τó φάρμακα έρεπε να είχε μιιά πιέτα, γιατί δταν μεγαλώση, θά τής κουνίγη τó φουσταίμι και δτι άν δπήρχε ή πιέτα, θά τήν εζήλωναν και θά μάοκραινε. Αυτή λοιπόν ή πιέτα ήταν τó μόνο νέφος στην εδοτυχία τής. Άλλα κι' αυτό διαλόθησε με τήν δήλωση τής παπαδίας ότι, δταν μεγαλώση, θά τής κάμη άλλο φάρμακα.

Εβγάλε λοιπόν τó καινοδργια τής ή Πασχαλιά και ήπαπαδία τά έκρεμάσε πάλι στο καρφι, τείσια πλέον. Η δέ Πασχαλιά έκάθησε άντίκρο και δέν εκκολλησε τó βλέμμα τής από και.

Άλλα δέν έξέρω πώδ, με είχε πιάσει μιιά έπιθυμία να βασανίσω λιγάκι τήν Πασχαλιά. Δέν πιστεοδ να ήταν εκδικηση για τήν κόκα... Καλ λέγω με έπίσημο τρόπο σδν παπά, δτι τά Χριστοδγεννα, ενω έρχόταν από τήν Αθήνα στη Θεσσαλονίκη, έπινιγχαν στο δρόμο, στη θάλασσα, και δει ωρότου στείλουν άλλα Χριστοδγεννα, θά περδση πολδς καιρός και ή Πασχαλιά θά άργήση να φορέση τά καινοδργια ροδχα. Καλ ένω, σεδαρυμένο τάχα με τόν παπά, σοζητοοσαμε τó πράγμα, άκοομε πάλι κλάματα και λογγμοδ. Ηταν ή Πασχαλιά, που έεργηοδσε τó ναυάγιο των Χριστοδγεννών! Τότε πλέον αι-

εβάνθηκα τόψεις, εκάλεσα κοιτά μιιά τήν Πασχαλιά και προσπαθοοσα να τήν πείσω, δτι έστειλε άλλα Χριστοδγεννα ό Δεσπότης από τή Δράμα και δτι τήν Κοριακή ό πατέρας τής θά τά διαβάση χωρίς άλλο στην εκκλησία. Καλ για να τήν πείσω τελειωτικά πώδ έσει ήταν, εκίεξα τó Ήρολόγιο του παπά, πώδ ήσαν άπάνω στο ράφι, τής εδειξε τήν εικόνα τής Γεννήσεως τού Χριστοδ, τής εδειξε τó Χριστό, τήν Παναγία και τής είπτε: «Νά, τά βλέπεις πώδ τά έστειλε ό Δεσπότης τά Χριστοδγεννα».

Τότε λοιπόν έπιστεψε ή Πασχαλιά, εχαμογέλασε, εκίεταξε άλλη μιιά φορά τά καινοδργια τής ροδχο, έφαγε και, άφου ετοποθέτησε τά καινοδργια ροδχα από κάτω από τó προσκέφαλό τής, άποκοιμήθησε έπινο εδοτυχίας. Καλ σήμερα πώδ είναι Χριστοδγεννα, ό νοδς μου περδ στην εδοχισμένη Πασχαλιά και τήν ζηλεύω.

(Χριστοδγεννα 1922)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

10

Όποιος περηφανεύεται Καλ σέεται και λυγιέται Χωρίς να έχη αξία, Κρίνεται, κοροιδεύεται Μά και περιφρονητά Απο τήν κοινωνία.

CHEF

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΥ ΤΟΤΟΣ

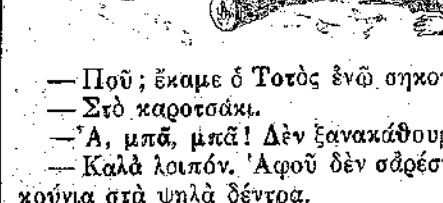
Ι ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ Ι

Η Ρηνούλα άρχισε να τραβ. Καλ για μεγάλη εκπληξη του Τοτοδ, τó άμαξάκι εκκίνησε κι' άρχισε να τροχί... σάν αληθινό.

Τι άμορφα! Ά, μιά εις γούστο κι' αυτή ή άμαξάδα!... Άλλα δέν πρόφτασε να τó πη καλά-καλά ό Τοτόδ και κατατράν! τó άμαξάκι σκόνταψε σέ μιιά πέτρα και τραντάχτηκε. Με τó τράνταγμα, ό Τοτόδ, πώδ δέν κρατιόταν γερό, τινάχτηκε έξω και βρέθηκε εκπλωμένος άνάσκελα στο χόμα!

Η Ρηνούλα χτύπησε τά παλαμάκια κι' έβαλε τά γέλια: —Χά, χά, χά!... Τι άστύεις πώδ είσαι!... Έτσι εύκολα πέφτεις έξω;... Έλα λοιπόν, σήκω, τινάξου και ξανακάθησε.

—Που; εκάμε ό Τοτόδ ενω σηκονόταν κι' έτίναξε τά ρούχα του. —Στο καροτσάκι. —Ά, μπά, μπά! Δέν ξανακάθομαι! τέτοιες άμαξάδες δε μου λείπουν. —Καλά λοιπόν. Αφού δέν σδρέση ούτε τó καροτσάκι, πάμε να κόνουμε κούνια σά ψηλά δέντρα. (Επειτα συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΣΕΙΣΙΑ

ΜΟΥΝΤΟ ΠΡΩΤΙΝΟ...

Μουντό πρωτό του 'Οχτώβρη, μελανό, Κί' είναι βαρδιά, σκάτεινισμένη ή μέρα, Κουμιά χαρά στο μάθρον ούρανό, Κανένα φώς βαδιά στο πέλαο πέρα.

Στό μαύρο ουρανό κανένα φώς, Κάμιμιά χαρά σ' ου πέλαγου τ'ά βόθη Κί' ένυς καίμης απ' την ψυχή κρυφός Περνάει για κάποιοι ανοιξη που έχάθη.

Ένας καίμης απ' την ψυχή κρυφά Μιδν ανοιξη ποθένας αρασομένη... —Κόμμα και γή και ούρανε σκατεινά Σε μιδν ασηή του 'Οχτώβρη πεθαμένη. (Σπέντος, 1922) ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΗΝ άλλη φορά, ένυς να σ'ας πώ πως κάποια παραμονή Πρωτοχρονιάς πήγαμε στού Σουρη να κόψουμε την πήγια. Αυτό δέν ήταν τίποτα το έκτακτο. Κάθε χρόνο σχεδόν, όσο ζώσε ο ποιητής έκείνος, σιδ σπύι του κόβαμε την πήγια όλοι οι λόγοι των 'Αθηδών. Έτσι το είχαμε πάροι συνήθεια. Τά μεσάνυχτα της παραμονής, το ξεψύχομα του παλιού κι' ή γέννηση του καινούργου Χρόνου, έπρεπε να μάς βρούν έκεί, γύρω σιδ μεγάλο τραπέζι, μαζεμένους αδελφικά.

Η ουγιμή ήταν έκπονη. Γινόταν ένα είδος τελετής, μυστηρίου. Σβόναμε τά φωτία και τά ξαναβάβαμε. Και σιδ υπόφυμο της πήγιας, ή καρφία Σουρη έφερνε έναν πελόδιο 'Ημεροδείκτη, άκυστο, που ξέσχιζε τά ξυφυλλά του δ' ίδιος δ' Σουρης, και μέσα σέ χειροκροτήματα, ειχές και ζητωκραυγές, μάς ξεφανέρωνε το πρώτο φύλλο μέ την κόκκινη, τη χαρούμενη ημερομηνία της Πρωτοχρονιάς.

Τη θυμήθηκα και προχθές αυτή την τελετή, που μου έφεραν τον 'Ημεροδείκτη του 1923. Μα δέν έκαμα τίποτα «έκλασημο»... Μονάχος μου, τον εκάρφωνα σιδ ξύλο όπου είχε ξεφυλλιστή δ' περσινός, είπα μέσα μου «και του χρόνου» κι' άρχισα να ξεφυλλίζω κι' αυτόν... Έτσι δά κάνω κάθε μέρα. Και δά βλέπω πόσος του μηνός έχουμε, τι ημέρα της εβδομάδας και τι γιορτή. Τιποί' άλλο. Γιατί οι σημερινοί 'Ημεροδείκτες δέν γραφρον πολλά πράγματα. Καλά-καλά σντε τις γιορτές έχουνε. Γιατί... δέν χωρούνε όδες σιδ σίγχο. Καλ συχνά διαβάσετε ακατάληπτα τέτοια : Γρηγόρ. έκ. Νόσ. Δομιτιαν. όσ. Σαμαρείτ.

Γεωργ. μεγαλ. τροπ. Καί κάθου-τράχα-γύρευε!

Πόλλοι δέν σημειώνουν σντε την άνατολή και τη δύση του ήλιου. Και κανείς δέν κάνει λόγο σντε για φεγγάγια, σντε για εκλείψεις, σντε για άρχές εποχών, σντε για ισημερίες... Που δ' καίμένος δ' Καζαμίας, δ' παλιός! Όλα τάλεγε, όλα τάγραφε, και όλα μάς φώτιζε και μάς οδηγούσε αυτός. Και πότε δά είχαμε Πανσέληνο το ξέραμε, και πότε δά γινόταν έκλειψη ήλιου ή σελήνης, και πότε θάταν έκρηξη Ισημερία, και πότε θάρχιζε δ' χειμώνας, και πότε θά άνοιξε ή άνοιξη, όλα! Κί' από γιορτές δά, μέ ροιτάτε. Μέ το ντ και μέ το σίγμα : Γρηγορίου έκπτοστού Νόσσης, Δομιτιανού όσιου, της Σαμαρείτιδος, Γεωργίου μεγαλομάρτυρος τροπαιοφόρου, άργία και κατάλυσις σίνου και ελαίου!

Θά πήτε : δ' 'Ημεροδείκτης δέν χωρεί. Ο σκαπός του δέν είναι παρά να μάς δείχη την ημερομηνία μ' ένα μεγάλο αριθμό, όπως το ρολόι του τοίχου την ώρα. Ένψ δ' Καζαμίας δ' παλιός ήταν δόλακαρο βιβλίο και χωρούσε απ' όλα.—Μ' αυτό λέω κι' έγώ. Ο 'Ημεροδείκτης άντικαίστος τον Καζαμία, μέ ή αντικαίσταση δέν έγεινε τέλεια. Όταν δέν έχουμε μαζί κι' ένα Καζαμία, απ' αυτούς τους λαϊκούς που βγαίνουν τώρα, ή ένα 'Ημερολόγιο.—'Ημερολόγιο άληθινό, όχι απ' αυτά τά «φιλολογικά» που δέν έχουν παρά ένα κοιτσό εροτολόγιο σάν του 'Ημεροδείκτη.—δέν μπορούμε να βροίκουμε όλα τά πράγματα που μάς χρειάζονται. Είναι περιστάσεις π:χ. που πρέπει να ξέρουμε χωρίς άλλο αν τίνε τώσε του δεινα μηνός θάχη ή δέν θάχη φεγγέρι. (Για ένα ταξείδι, για να εκδρομή, για μία παραστάση κτλ.) Πώς δά μάς το πη λοιπόν, άφου δ' 'Ημεροδείκτης μας δέν δείχνει τά φεγγάγια, Ο Καζαμίας ή ένα καλό 'Ημερολόγιο.

Ο καίμενος δ' Καζαμίας! Τι άιαμνήσεις μου φέρνει! Γιατί δταν ήμουν παιδί, δέν είχαμε παρ' αυτόν. Αυτόν και το «καίονια» λεγόμενα Καλαντάγια, (έκείνα μέ τά χαριάκια στη μετάληνη θήκη, τά ξέρεις). Ούτε 'Ημερολόγια βιβλία είχαμε, μέ διηγήματα, ποιήματα, νεκρολογίες και ρεκλάμες, σντε 'Ημεροδείκτες. Ατά βγήκαν σντερα. Έμεις τον Καζαμία μας ξέραμε. Κί' ήταν τόσο καλός οδηγός! Φάινει μόνο να μην έκίστεινε κανείς τις προφητείες του. Γιατί είχε και προφητείες... κάθε άλλο παρ' άστρονομικές. Άξαφνα, για την ίδια μέρα, βλέπατε : «'Εκλείψει σελήνης—πρώσις του 'Υπουργκείου». Τό πρώτο βέβαια δά γινόταν και μόνο ένας άμαθής μπορούσε να δυοπιστήση. Για να

πιστήση όμως και το δεύτερο, θάπρεπε ναταν δ' Κουφιοκεφαλάκης!

Άλήθεια... από το Μάρτη που δά εισαχθη το εδρωπαίκο 'Ημερολόγιο και την πρώτη του μηνός δά την ποιύμε 14, τι δά κάνουμε τους 'Ημεροδείκτες που άγοράσαμε; Θά τους πετάξουμε.—Δέν το πιστεύω... τώρα είναι τόσο άκριβοί!. Θά κοιτάζουμε απλώς τον άποκάτω άριθμό, τον μικρότερο, που λέει την ημερομηνία άλλά φράγκα...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

(Μυστιόγραμμα του 'Ακαδημαϊκού JULES SANDAOU

Ε. (Συνέχεια)

Γελοόσαν, έφώναζαν, τραγουδούσαν κι' ή χαρά τους δέν είχε όρια. Ο καπετάν Κουπιός, καρμαρώνοντας για τό καπταναύλι, κοινοούσε τά κουπιά του άπάνω, κάτω, χωρίς κι' αυτός να ξέρη τι του γίνεται κι' ή βάρκα μάκραινε όλοένα από τη στερία, κι' όλοένα τραδύσαν προς τό πέλαγο, σά να την έσερνε έν' άρρατο σχοινί.

Για να έκτιμήση κανείς τις άποστάσεις μέσα στη θάλασσα, πρέπει να έχη πολύ γυμνασμένα μάτια και να είναι καλός ναυτικός. Τά παιδιά όμως, σάν άκείνα έλως δόλοου κι' άγύμναστα, ένόμιζαν πως ήταν άκόμα μέσα σιδ λιμάνι, ένψ τώρα ταξίδευαν σ' άνοιχτά. Η προκυμαία ήταν πολύ μακριά κι' όλα τά πράγματα που άφηναν πίσω τους, γινόταν όλοένα μικρότερα και σχεδόν δέν φαινόταν πιά καθαρά.

Σέ λίγη ώρα έκαψν άξαφνα και τά γέλια και τά τραγούδια. Γιατί όσο έβγαίναν σ' άνοιχτά, τόσο μεγάλωνε ή θαλκσοταραχή κι' ό σίκος.

Μέσα σιδ λιμανάκι ήταν γαλήνη' άπέξω όμως ήταν τρικυμία. Και σιδ πρόσωπα των παιδιών ζυγωρήθηκ άπορία, έκπληξη, φόβος.

Κατάκοπος, άποδοσιμένος, δ' Κουπιός κεί προσπαθούσε να κινή άλλα οι προσπίθεις του ήταν μάταιες κι' άνώφελες. Όλοι άρπαξαν τά κουπιά μέ τόσο περισφρημα τά κάταφεραν, όστε σά λίγη ώρα τά κόμματα τους τά επήραν κι' άπόμειναν μέ τά χέρια άδειανά. Μα και τά κουπιά να μην έχαναν, λίγο κερδισμένοι θά ήταν, γιατί δέν ήξεραν καθόλου πως έπρεπε να τά μεταχειρισθούν. Κί' όμως δ' φόβος τους, μεγάλωσε σά να έχασαν τη μόγη έκπίδα σωτηρίας.

Έσφόνιζαν δυνατά, άλλα τις άπαισιμένους τους κρανγές μόνον δ' θεός μπορούσε να τις άκούσθ... Η ημέρα άρχισε να κλίνη, δ' ήλιος πήγαυε να βασιλέψη και το δυτικό μέρος του ο-

ρανόθ ήταν κατακόκκινο σά φλόγες πορκαιός. Μέσα στις φλόγες αυτές, χάθηκ σέ λίγο δ' ήλιος. Πουθενά σιδόν όρίζοντα δέν φαινόταν ούτε ένα τροχαντήρι, ούτε ένα φορηγό, ούτε ένα φαροκάικο. Δέν ήξεραν που βρίσκονται. Όπου κι' αν γύριζαν σά μάτια, δέν έκίλεπαν παρά μόνο θόλασσα κι' οδρανό!

Τι να κάμουν; Καθώς σημβαίνει πάντα μεταξδ ανθρώπων που συμφώνησαν να κάμουν μιά άνοσηρία, άρχισαν πρώτα να ριχγουν την αίσια δ' ένας σιδόν ήλλον : «'Εσύ φταις!... Όχι, έγώ δέν φταιώ, εσύ!» και τά λοιπά και τά λοιπά. Έπειδή όμως καθένας έκλειπε μπροστά του τόν κίνδονο που όλοένα και μεγάλωνε, τά δυστυχισμένα παιδιά άποφάσισαν να μονοιάσουν. Ο κοινός κίνδονος τά έκαψε ναφήσουν τη μάταιη φιλογοικία. Καθόνταν ζαρωμένα τό ένα κοντά σιδ άλλο, χλωμά, έλλεινά, μέ τά μάτια άγριεύνα. Και σντε φώναζαν πιά σντε έκλαιγαν. Έφεραν μόνο από τό φόβο...

Η βάρκα τους πότε έγύριζε σά σφόδρα στην κορυφή των κυμάτων, πότε βροδύσαν, γινόταν άφαντη μέσα σέ βράσθο. Τά άγρια κύματα βροδύσαν, σβρλαζαν γύρω της σάν κιννασμένα λύκοι.

Ο Στέφανος κι' ο Κουπιός, αυτοί οι δύο ήταν άκόμα λίγο ζωντοί. Τοδ Στέφανου μάλλιστα θάλεγε πως ή φοβερή έκείνη σκηνη κινούσε περισσότερο την περιέργεια παρά τό φόβο. Είχε άκούσει από τη μητέρα του την ιστορία του Ροβινσώνα κι' ένόμιζε πως πλησίαζε κι' αυτός ναράξη σέ κανένα έρημονήσι. Κί' ή έκπίδα αυτή δέν τον δυσαρεστούσε.

Και να, έγινε ύσα-ύσα έκείνο που έκπιδομοός. Γιατί τη σίγιμή που δ' ήλιος βροδύσαν σιδόν 'Ακαυνό, ή βάρκα έκπερτε άπάνω σέ κάτι βραχάκια. Είχ' έκσκελσει σέ μιά ξέρα, — είχε πέσει έξω!

Από τη σήκρουση της βάρκας μέ τους βράχους, τά παιδιά έπεσαν κάτω κι' έγειναν μαλλιά-κορβάρια. Σηκώθηκ αν σέ λίγο και πασάτεσαν τά πλεορά τους. Έότυχως φεινά τη γλώσσαν, γιατί κανένα δέν έκτόπησε πολύ άσχη-

«'Ιδείτε τους, έκίνησαν. Τι άρραία!» (Σελ. 45, στ. γ')

τέλος δ' Στέφανος τους έπρόσφερε και τό ξεπόμισμα ή τό ξεπλοστικό, καθώς λένε, δηλαδή τό έκπιδορήιο : Τους έμοίρασε όλοαποδύματα την τροκολάτα που είχε στην τσέπη του.

'Ανάμεσα σιδ συντηρία της βάρκας, που είχαν πετχθη στην ξέρα, έρέθηκε κι' ένα φλασκι, γεμάτο ως τη μέση ροόμι ανακατεμένο μέ νερό. Και καθένας ήπιε από μιά γουλιά.

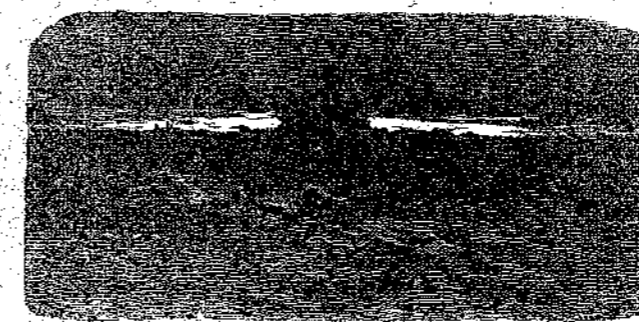
Τώρα πιά δέν έμεινε άλλο τίποτα, παρά να σιεφθούν πώ, θά διαγονκτερεύσουν.

(Έπεται συνέχεια) Μετάφρασις Η. Γ. Φ. και Γ. Σ.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΗ...

« Η γυναίκα πρέπει να γνωρίζη τόσα γράμματα, όστε να έκφράξη τις σκέψεις της, τώση Ιστορία, ώστε να γαπά την πατρίδα της, τώση Φιλοσοφία, ώστε να στέρηξη την όχη της, τώση Έπιστήμη, όστε να πιστώση σιδ Θεό και τώση Ηθική, ώστε να γίνευνε καλή σύζυγος και μητέρα».

(Απάντης ροιμαίας νόρος, βραβυνθετα πρώτη μετάδ 30.000 εις δαγανισμό της Ιταλικής άφημορίδος «Piccolo biografico d'Italia»)

«Τά κύματα σβρλαζαν γύρω στη βάρκα...» (Σελ. 53, στ. α')

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 2δου Διαγωνισμού Δύσεων. Οι λύσεις φαίνονται μέχρι της 14 Μαρτίου άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης, δε' όσον δεν θα έχουν άποψη δημοσιουθή.]

87. Λεξιγράφος

Τρεις προθέσεις
"Αν προσθέσης,
Θε' να ίδης χωρίς ναούς
Πώς θα μείνης περίπλης.
"Εστέλη από του "Αγα' Αλιότ'η

88. Συλλαβόγραφος

"Αν οι δύο νί προσθέσης;
Κι' εν' άένα κητηκό,
Στη στιγμή θ' άποτελέσης
Εδωμότατο θεό.

89. "Αναγραμματισμός μετά Στοιχειογράφου

Είμαι φτωχός και δυστυχής,
"Ακρίλαχο αν μ' άφήσης;
Γίνονται άμέσως γίγαντας,
"Αν μάνα γραμματιστής.
Ει' αν είσαι επιτήδειος,
Κάνι να μ' άραιφής,
Σε όλα σου τα τρέσιμα
"Ανάγκη να με θέσης.
"Εστέλη από της Νωπής Λάφ'η

90. Δημιόδες Δίτιγμα

Τέσσερα καλά έδεσφάκια
Με μά' ζώνη τυλιγμένα,
Κιν' ηγάνε τήνα τάλλα,
Γύρω-γύρω, γύρω-γύρω,
Μά' δεν πλάνονται ποτέ.

"Εστέλη από της Ηλέκρας

91. Γαρία

****=Μάγισσα
+***=Μήσος Αίγαίου
**+*=Βασίλειος Κρήτης.
***+*= "Αρχαίον Έπος
+=Πηνην φίλων.
+****=Στρατηγός Πέρσης
+*****=Σύγγχ. Βασίλισσα.
Οι σταυροί καθέτος Κράτος της "Αμερικής.
"Εστέλη από του Διαβάνου

92. Καρυμμένον και άνεστραμμέον Κυβόλεξον

Είς έκαστην τών κάτωδι φράσεων έπράσσεται άνεστραμμένη από μια λέξις του Κυβόλεξου, εις τó όποιον αι αυται λέξεις θάνα γνωσκόνται και καθέτος;

1. Τα μεγάλα γίνονται από μικρά
2. Του μνήματος ή θεά θλιβερά
3. Τα ήθη λαμβάνονται μετά τών έθίμων.
4. "Ο Είρηναίος ήσο "Αγιος

93. Κρυπτογραφικόν

128456787 = Πόλις της "Ιταλίας
28827 = "Αριθμητικόν
8217 = Τεχνοδραμικόν
46458 = "Αρχαία πόλις.
5158517 = "Αφηρημένον
67147 = Πόλις τ. "Ελλάδος;
7887 = "Αγία
874 = "Επίρρημα.

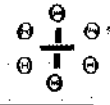
"Εστέλη από Σπ. Ι. Σούβρω

94. Συλλαβική "Ακροστιχίς

Αί άρχικαί συλλαβαί τών κάτωδι ζητούμενων λέξεων άποτελούν χώραν της "Ελλάδος:

1. Βασίλειος της "Ιθάκης. 2. Γεωμετρικόν σχήμα. 3. Πόλις της Μ. "Ασίας. 4. Αιόθης.

"Εστέλη από του "Αστροκλήμ 95. Μικτόν.
γ - οη - θυ - οοο
"Εστέλη από του "Ελευθ. Θερμάς 96. Γράφας

οίς
"Εστέλη από του "Υκρηφ. "Ελληνος

Διά τούς Γαλλομαθείς 97. Metagramme

An lieu d'un V je prends un N et, aussitôt que je sors de la gorge, je deviens un fruit d'hiver
"Εστέλη από της Θέρας 98. TROIS SENS
Le même son a trois sens:
1. Ville de France
2. Prénom féminin
3. Nombre
"Εστέλη από της Γής τών Φαίαιων

ΔΥΣΕΙΣ

των II. "Ασκήσεων του φύλ. 39

- 556. Πύραυλος (πύρ, αϊός).--
- 557. Θηρείον (θη, σύ, δύ).--558. Λέξις - ξίς.--559. Λέσθος-βέλος.--560. Τά ματία.
- 561. ΑΣ 562. Κουφτό. (μη-ΛΕ ΚΡΗ ΦΤΩχούλα...)
- ΚΥΠΡΟΣ -563. ΤΗΛΕΜΑ-ΠΙΕΡΟΣ ΧΟΣ (ΤΗνος, ΑΕ-ονίδας, ΜΑριος, ΣΙ ΧΟΣφός.)--564.

Πρέπει να τρώγη τις δια να ζή και όχι να ζή δια να τρώγη.--565. Τρία συν τρία ίσον έξ (τρία συν, τρία ίσον, έξ.)--566. Vache-hache -567. j'ai perdu mes souliers. (gé, paire d' u, mà sous lié.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 θες 10 τó ποιά λέξεις με άπλά στοιχεία δε. 4. (το-ελάχιστον-τιμημα). Πέραν τών 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξις, με πάλια δε στοιχεία λεπτά 50, και με κρηφαλά 100, 60.
"Ο χωριστός στίχος δραχμής 2.
"Η κρηφαλή είναι άπαράτητη.

Λίσε, Τρουγέρα, Νόημα, "Αρχι-Διάβολος, Κίρκη, Ζάντσοφ, Λαουρα, άνταλλάσσομαι, καλλιτεχνικά c. p.; Στείλιτε.
ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΚΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ (Γλάνη "Αρθνη ήμισυ ή 11, Περσική)

Στην άγάπη τών φίλων του, στή αισθήματα, τάγά, τών εκλογέων, στη συμπάθεια του κύκλου μας, σπρηίζεται ή:
ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΚΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

Ο ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ, άνταλλάσσει Μ. Μ. με όλο τó θεσοβόλο κύκλε μας. "Απαντάει άμείστος.

Είσερχόμενος εις τόν κύκλον της Διαπλάσεως, χαίρετά άπαντα τα διαπλάσσοιμα.
ΚΥΝΗΓΟΣ

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' -- 156)
Α ναλλάσσω Μ. Μ. και κάρτ-ποτάλ με άποξάπεινας. Φιλελευθεροί, δεν πιστεύω ναγήνη κανέναν από σας. Δίσις; Νικ. "Ασμην; "Αγιαν Ζάνην. "Οδός θάσσω 18, "Αθήνας.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ

(ΚΓ' -- 159)
Τασ. Δημητριάκοπούλου, έχάρηκα πολύ για τή γνωριμιά (γράμ). --Ιδανισμέ, Μπουφφς, πιστεύω να μοδ χαίρεστε ένα σας τεράδιο. --"Οναίρα της Κύπρου

(ΚΓ' -- 160)
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Από κάθε c. p. που θα σφω-δεύεται με ένα τετρά. Η. Μ. και τή γνώμη. --Πού εθρίσκει ή τειλία εθρία; δά βραβευθούν τρία τα καλύτερα. Προθεσμία τριμήνος. Βραβεία Βιβλία 50 δραχμών. --"Οναίρα της Κύπρου

(ΚΓ' -- 161)
Ψηφίζουμε τήν ΑΣΑΝΑΤΗ ΕΠΙΔΑΑ μας. Νεφέλη, Τραγουδά της "Ενώσεως
Τριανταφυλλένια, γιατί δεν μου έστειλάτε Μ. Μ.; --Νεφέλη

(ΚΓ' -- 162)
"Η ΓΥΡΑ ΜΟΥ
--Βαρδατε και δά τρακαρουμει. --Οξαομέν. Τολιάς--Κ.Ράπτης, Δερανοβόλος "Ιπότης--Α. Δημητρίου, Στή--Αίγλη "Ιγγλέση, Βεατρίκη--Ευδαλία Μπαρπακού, Ρολάνδος Δυνατός--Νίκος Τρουπής.

(ΚΓ' -- 164)
Γάις Γράνης, άναμινάτε προμηνευθέν, --Μαντιόν τών Δελφών, "Αμνηστικός Παις

(ΚΓ' -- 165)
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ
Οσα έβραβεύηκατε τις γυρίτες Ο και τó μαλώματα τών άλλων συλλόγων, προσέξατε λίγο στή ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΝΕΩΝ--ποδ θά ίδητε σό άλλο φυλλάδιο.

(ΚΓ' -- 166)
"ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ
Βεατρίκη, όνειρεύσαί.. Πότε μας είδες στο "Θράμβρο; "Εγγραψς αυτά για να δικαιολογήσής τήν άποχώρησή σου άπ' τó "Θράμβρο!

(ΚΓ' -- 167)
Νέα μας διεύθυνσις Ντινον Ζαχορά, p. r. Θεσσαλονίκην.
ΡΕΝΑ, που ξεψιρωσες και σό σάν μαντάρι; Θέλεις νάχουμε κουμπότρες;

(ΚΓ' -- 168)
ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΟΣ
"ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΔΙΞΙΣ
Ιδούτ'η συλλογος υπό τήν άνω έπωνυμίαν. Ζωπάδες; Σφοδρά κατακόλημης τού "Θριάμβου. "Αχρηγός: ΙΑΣΩΝ. Σοφισμασοί: ΜΟΥΔΑΒΥΚΗΣ, ΤΥΔΕΥΣ, ΖΗΡΗΣ, ΚΑΛΑΓ' Σ. κ.ά.

(ΚΓ' -- 169)
ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ "ΘΡΙΑΜΒΕ! Πισταφούνα--Βερανίκη Τάγου, Τραγουδά τών "Θρακίων--"Αθαν. Κοκκίνος, Δαιμόνιο Πινθημα--Πάρις Ιωαννίδης, Αργός--Αριάδη Καρπέτη. ΙΑΣΩΝ

(ΚΓ' -- 169)
ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
"Υποψήφ. Δημογραφία, 1922
"Υψηλά έξοφασμένοι 300.
"Ολοι δώσατε τήν ψήφο σας.

(ΚΓ' -- 170)
"Οναίρα της Κύπρου, "Αφρόνη-νο, Τραγουδά. Μ. Μυστικά σας έλαβα, ευχάριστά. Δικά μου δώσαίμα. ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΟΥΦΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' -- 171)
"Π. Δ. Σ. "Αποτελέματα Διαγωνισμού Μ. Μυστικών. Βραβεύθησαν: Βεατρίκη, Τραμουγάνα, "Αστος. ΑΗΤΗΤΗΤΕ!, ή τήσις έπισες έξο και με στοχασμα 50 δραχμών. Δέχεται; ΑΧΗΛΟΣ; ΚΟΥΤΚΟΥΜΠΙΝΑΣ

(ΚΓ' -- 172)
"ΣΥΜΦΟΡΙΑ ΟΜΙΧΑΗΣ
ΤΡΟΥΓΕΡΑ, πρόσθε μίσης πός για ήλλά και φύγης σου-ορμένος. --"Η. Α. Σ. Πειρατική "Ανεξάρτητος Σύμφωρτα, δέν νίδς έφερδης καλά, για αυτό σά έσοκα-τασομε. "Αχίλος; "Πειρατικό-νός "Αγών; Κουτουμπίνας, "Υ-κρηχός "Ασάρα; Τραγουάνας, Γραμματικός Δαφνοσοφ.

(ΚΓ' -- 173)
"Ελλάς, Δεαφνός. Κι' αν δέν συμπερφώδης συνεχίζομαι. ΙΟΥΔΙΑΝΕ, γρήγορα δά τά ξανα-πούμε. --ΜΑ' ΣΤΡΟΣ, ΚΑΤΑΓΙΕ

(ΚΓ' -- 174)
Νακουσίτ'ρα, "Αφρόνηνο, νόστιμο το βραβείο ευχάριστά. Ρίτα, τι γίνεσαι; Δέν πιστεύω να έχκοος τή Βεατρίκη σου;

(ΚΓ' -- 175)
Είσερχόμεν'η στόν διαπλάσοκό-σμο χαίρετά όλα τά Διαπλάσοπουλα και χαριστά τήν Μικράν "Ηθοποιόν. Τεματέλα

(ΚΓ' -- 176)
Αν είσασες πολληκαράδες, ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΙΕ, έ-δός θά φανήτε. Ανακαλύψτε με. ΛΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

(ΚΓ' -- 177)
ΑΓΑΠΗΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! "Ανταλλάσσομε Μ. Μυστικά; "Οποιοσ στείλη πρώτος δά βρα-βευθ'η πρωτότητα. Δίσις; Βετιό-γλου, "Αβέρωφ 7-5, "Αθήνα.

(ΚΓ' -- 178)
"813", δέχεται συμμαζίων; Γράψ μου μέσω ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. ΓΥΩ
Ρίτα, θά σέ ύποστηρίξω. "Ηλιο γέννητη, σέ ψήφισα.

(ΚΓ' -- 179)
Κόμησα τών "Αχαρών
Ψηφίστε τήν
ΕΠΙΔΑΑΣ ΑΓΓΕΛΙΑ
"Ελληνικό "Ιδανικό

(ΚΓ' -- 180)
Μιά ψήφο σό
ΕΛΛΗΝΙΚΟ "ΙΔΑΝΙΚΟ
Ένα από τά ποιητικότερα ψεύδων.

(ΚΓ' -- 181)
"Οσς και όσοι νοιώδουν κάτω λεπτό σύγγενικό μέσω τους εις ψηφίσουν τήν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ της αξίεις. "Ιδανισμός

(ΚΓ' -- 182)
Πίσιος θάγηνητ'η τήν ψήφον του για τόν ΓΝΗΣΙΟΝ ΕΛΛΗΝΑ

(ΚΓ' -- 183)
Κανεις δέν θάγηνητ'η να ψηφιση τήν Φωνήν της Πατρίδος; μαζί και τήν "Ηβη σό φετεινό Δη-μοψήφισμα.

(ΚΓ' -- 184)
Ηλιόγεννητη, "Ελλάδας "Αγνα-λιά, Παναχού Παρών, "Α-θάνατη "Ελλάδα, έχετε τήν ύπο-στήριξις της--Μαριέλι Φιφφ.